

Rapport

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland weigert haar aangifte van diefstal, dan wel verduistering, van zaken die zij tijdens een verhuizing op 6 mei 2006 is kwijtgeraakt, op te nemen.

Beoordeling

Algemeen

I. Bevindingen

1. Verzoekster is een oudere dame die samenwoont met haar zus in Amsterdam. Haar zus heeft het syndroom van Down en zij zelf is hartpatiënt. Beiden zijn op 6 mei 2006 verhuisd naar een andere woning. Verzoekster schrijft dat een hulpverleenster van een stichting ouderenzorg haar hulp met betrekking tot de verhuizing opdroeg. De hulpverleenster achtte het noodzakelijk dat verzoekster en haar zus tijdens de verhuizing hun intrek zouden nemen in een Zorghotel. Voor de verhuizing zelf had de hulpverleenster een, volgens zeggen van verzoekster bevriende, klusjesman annex verhuizer geregeld. Met tegenzin vertrokken verzoekster en haar zus later alsnog naar het Zorghotel. Wel had de klusjesman volgens verzoekster "nog vier drugsverslaafden van de straat geplukt om hem te komen helpen." Toen verzoekster en haar zus op 6 mei 2006 terugkwamen in hun nieuwe huis, troffen zij daar een afschuwelijke situatie aan. Terwijl hun toegezegd was dat zij in 'een opgemaakt bed' zouden thuiskomen was het tegenovergestelde waar. Het huis was vies, er stonden overal volle asbakken en zij bleek een groot aantal goederen te missen, waaronder tafels, stoelen, kasten, pannen en servies. De zus van verzoekster miste ook veel spulletjes en was en is nog steeds ontroostbaar, zeker over het verlies van een politiepet waar zij in het bijzonder aan gehecht was. Overleg en klachten over de hulpverleenster, de klusjesman c.q. verhuizer dan wel de betrokken ouderenzorgorganisatie leverde niet op dat verzoekster de vermiste spullen terug kreeg.

2. Verzoekster wilde vervolgens aangifte doen bij de politie van diefstal (dan wel verduistering). De politie weigerde echter deze op te nemen omdat zij van mening was dat het hier een civiel geschil betrof. Hierover diende verzoekster op 28 december 2006 een klacht in bij de burgemeester van Amsterdam. Een betrokken politieambtenaar verklaarde per e-mailbericht aan de klachtencoördinator dat hij bij verzoekster thuis was langs geweest. Hij zag toen dat er nog veel dozen niet uitgepakt waren. Verzoekster stelde dat zij deze dozen had nagekeken en dat hierin niet de spullen zaten die zij miste. De betrokken politiefunctionaris stelde echter in het e-mailbericht dat dit waarschijnlijk de ontbrekende spullen waren waarvan zij aangifte wilde doen. Dit dan buiten de tafel, stoelen en kasten, waarvan hij aangaf dat deze waarschijnlijk naar de kringloopwinkel zijn gebracht door de klusjesman. De betrokken politiefunctionaris sloot het e-mailbericht af met:

"...Al met al een heel verhaal waarbij mevrouw A. een klachtbrief heeft gestuurd naar Cohen, Ouderenzorg, Raadsvrouw en politie. Zij heeft nu de benodigde aandacht gehad en ik heb afgesproken met haar dat ik ga informeren bij Ouderenzorg over de afhandeling van de verhuizing. Ik heb ook afgesproken dat ik terugkom op huisbezoek als mevrouw A. de woning op orde heeft..."

3. Door de politie is contact gezocht met de hulpverleningsorganisatie, om te trachten te bemiddelen in deze. Het verhaal van de hulpverleningorganisatie was dat de verhuizing van verzoekster gecompliceerd was en binnen een bepaalde tijd afgerond moest zijn. Er zou constant overleg zijn geweest met verzoekster en zij zou hebben ingestemd met de hulp (tegen betaling) van de klusjesman bij het sorteren en organiseren van de verhuizing.

4. Op 19 januari 2007 krijgt verzoekster in het kader van de klachtafhandeling een brief waarin de klachtencoördinator schrijft dat hij van de betrokken politiefunctionaris die het huisbezoek heeft afgelegd heeft begrepen dat verzoekster zich tevreden had getoond met de getoonde aandacht evenals met de afspraken die met haar gemaakt waren. Zij werd erop attent gemaakt dat zij, mocht zij toch verder willen met de klachtafhandeling, de Commissie voor de Politieklachten kon verzoeken haar klacht te behandelen. Op diezelfde dag werd er ook een brief naar de Commissie voor de Politieklachten gestuurd, waarin werd vermeld dat de bemiddeling in deze klacht tot tevredenheid was afgerond.

5. Op 6 maart 2007 geeft verzoekster telefonisch door aan de Commissie dat zij niet tevreden is over de behandeling van haar klacht, waarop haar klacht door de Commissie in behandeling werd genomen. Tijdens de hoorzitting van de Commissie voor de Politieklachten Amsterdam-Amstelland op 5 december 2007 verklaarde betrokken ambtenaar L. volgens het verslag onder andere als volgt:

"...dat klaagster vorig jaar is verhuisd met hulp van een persoon die zij via de Stichting C. had geregeld. Op een gegeven moment werd hij gebeld door iemand van het stadsdeel die informeerde naar de reden dat de aangifte van klaagster niet werd opgenomen. (...) trof hij klaagster wel thuis aan. (...) L. heeft klaagster uitgelegd waarom hij vond dat er sprake is van een civiel geschil tussen klaagster en de hulpverleningsorganisatie, althans degene die haar bij de verhuizing heeft geholpen. L. zegt dat hij de contactpersoon van C. kent als een capabel iemand. Toen L. in de woning rondkeek zag hij tussen de 30 en de 50 onuitgepakte dozen staan. Enkele dozen stonden open en daarin zag hij dat er dingen als borden en bestek in zaten. Klaagster liet L. lijsten zien met aantekeningen van de inhoud van verhuisdozen. Deze aantekeningen waren op zogenaamde klaverjas-scorevellen gemaakt. Klaagster heeft samen met de hulpverlener van C./verhuizer lijsten gemaakt waarop zij schreef of iets weg kon, ingepakt moest worden of direct naar de nieuwe woning moest worden overgebracht. Zoals L. heeft begrepen, zijn er ook spullen naar een kringloopwinkel gebracht. De voorzitter vraagt of klaagster nu zonder tafel en stoelen zit. L. zegt dat dat niet het geval is..."

6. Op de vraag waarom de politie niet gewoon de aangifte heeft opgenomen vermeldt het verslag van de hoorzitting het volgende over wat de betrokken politiefunctionaris S. hierop verklaarde:

"...De heer S. verklaart dat alles erop wijst dat er hier sprake is van een civiel geschil. Klaagster heeft echter verzuimd om iets van de gemaakte afspraken tussen haar en de verhuizer of C. (No: de betrokken hulpverleningsorganisatie) op papier te (laten) zetten, zodat niet kan worden gecontroleerd of de tegenpartij alle afspraken is nagekomen. Voor een aangifte met daderindicatie (dus waarbij een aangever zelf een mogelijke verdachte noemt) moet de politie wel iets meer hebben dan in het onderhavige geval, omdat er dan een zware procedure wordt opgestart, waarbij de tegenpartij behoorlijk in zijn belangen kan worden geschaad (zelfs als deze onschuldig blijkt te zijn). De politie heeft een afweging gemaakt over de gevolgen voor de genoemde persoon, die ingrijpend voor hem kunnen zijn. Om die reden wilde de politie meer aanwijzingen van klaagster hebben, zoals een afsprakenlijst of contract met de verhuizer en heeft zij - nu klaagster zo'n contract niet heeft - vooralsnog geen aangifte opgenomen(...)"

7. In het kader van hoor en wederhoor reageert verzoekster op 23 december 2007 schriftelijk op het aan haar opgestuurde verslag van de hoorzitting. Enkele opmerkingen van verzoekster zijn:

"...Hij noemt de hulpverleenster een capabel mens. Heeft meneer L. wel eens van haar diensten gebruik gemaakt? Maakt het wat uit op wat voor papier ik mijn aantekeningen maak? Hoe kan ik nu samen met de hulpverlener inpakken als ik in een zorghotel zit? Wie heeft opdracht gegeven om mijn nieuwe spullen naar de kringloop te brengen? Hulpverleenster (zoals afgesproken) heeft verzuimd om een contract te maken. Toen ik hierom vroeg gaf zij als antwoord ben nu klaar met u. U kunt 't nu zelf wel en liet mij in een puinhoop achter.

(...)U had een vraag gesteld of ik nog wel een stoel had om op te zitten ? Er waren twee oude keukenstoelen + tafel van de vorige bewoner. Nadat iemand zo lief was om in de oude woning voor mij te gaan kijken. Daar stonden mijn eethoekstoelen plus drie vuilniszakken gereed om opgehaald te worden. In die zakken zaten dekens en een derde van mijn kleding ..."

8. Op 19 februari 2008 bericht de korpsbeheerder dat hij het advies van de Commissie om de klacht gegrond te verklaren volgt. Voor een nader toelichting verwijst hij daarvoor naar het advies van de Commissie. De Commissie overwoog in haar advies als volgt:

"Ingevolge artikel 163, vijfde lid, van het Wetboek van Strafvordering zijn politieambtenaren verplicht tot het opnemen van een aangifte. Deze plicht tot het opnemen van een aangifte staat los van de vraag of aan die aangifte verder gevolg zal worden gegeven. Twijfel bij de betrokken politieambtenaren of er al dan niet sprake is van een strafbaar feit mag er niet

aan in de weg staan dat zij gevolg geven aan de wettelijke plicht tot het opnemen van de aangifte. Het is aan de officier van justitie om daarin een standpunt te bepalen. Hoewel de Commissie waardering heeft voor de inspanningen, die de buurtregisseur heeft gepleegd om de zaak te bemiddelen, kan zij niet inzien waarom de bemiddelingspoging niet terstond gecombineerd kon worden met het opnemen van de aangifte. De Commissie acht het weigeren van de aangifte niet behoorlijk."

9. Op 27 februari 2008 stuurt de korpschef van Amsterdam het oordeel van de korpsbeheerder dat de klacht van verzoekster gegrond is bevonden door aan de verantwoordelijke districtschef. Daarbij schrijft hij:

"...In geval van gegrondheid van een of meerdere klachtonderdelen verzoek ik u een eindgesprek met klager te laten plaatsvinden (indien hij of zij dit wenst), dat tot doel heeft de relatie met de burger te herstellen, openstaande vragen te beantwoorden en hem of haar mee te delen welk leereffect de klacht heeft gehad.

Op het bijgaande formulier verzoek ik u het onderstaande aan te geven:

op welke data betrokkene(n) zijn geïnformeerd;

wanneer het gesprek met klager heeft plaatsgevonden alsmede het resultaat hiervan;

of dit advies u aanleiding heeft gegeven binnen uw onderdeel (organisatorische of andere) maatregelen te nemen en zo ja welke..."

10. De betrokken politiefunctionarissen geven op het klachten retourformulier aan het absoluut niet eens te zijn met het advies van de Commissie. Het blijft huns inziens een civiele zaak en geen zaak voor het strafrecht. De bemiddelingspoging zou niet gelukt zijn omdat klaagster niet voor rede vatbaar was. Het advies van de burgemeester wordt als onbegrijpelijk en onaanvaardbaar gekenschetst. Op 31 maart 2008 is er naar aanleiding van de gegrond verklaarde klacht telefonisch contact geweest tussen verzoekster en de betrokken wijkteamchef. Op het klachten retourformulier vermeldt de wijkteamchef dat de verhuizing van klaagster volgens haar op alle fronten fout is gegaan. Tevens geeft hij aan dat hij niet met haar tot een compromis heeft kunnen komen. Klaagster gaf in dit gesprek ook aan de zaak voor te zullen leggen aan de Nationale ombudsman.

11. Op 28 november 2008 diende verzoekster een klacht in bij de Nationale ombudsman. Nadat verzoekster telefonisch is gehoord met betrekking tot haar klacht beslist de Nationale ombudsman op 24 februari 2009 om een onderzoek in te stellen naar de klacht van verzoekster. Deze klacht behelst nog steeds dat de politie weigert haar aangifte op te nemen. Bij de start van het onderzoek worden aan de korpsbeheerder tevens de volgende vragen gesteld:

"Waarom is de aangifte, ondanks het oordeel van de korpsbeheerder van 27 februari 2008, nog steeds niet opgenomen?"

Wat is het beleid van de politie in Amsterdam bij het opnemen van aangiftes van strafbare feiten waarbij door de aangever mogelijke verdachten worden genoemd?

Op het klachtenretourformulier (PAZ nr: 07.KL00031) staat dat de betrokken politieambtenaren het absoluut oneens zijn met het oordeel van de korpsbeheerder naar aanleiding van de klacht van mevrouw A.. Heeft u naar aanleiding van dit signaal nog actie ondernomen?"

12. In zijn reactie schrijft de korpsbeheerder onder meer dat, na zijn oordeel met betrekking tot de gegrondverklaring van de klacht, de hoofdinspecteur van het betreffende wijkteam telefonisch contact heeft opgenomen met verzoekster.

"...Daarbij heeft hij - hoewel hij de wettelijke verplichting om een aangifte op te nemen erkent - geprobeerd uit te leggen waarom het door haar aangegeven feit volgens hem een civiel geschil betreft. Klaagster heeft vervolgens ervoor gekozen een klacht bij u in te dienen. Overigens geeft T. ook aan dat inspecteur S. al in april 2007 met klaagster heeft gesproken. Daarbij heeft S. klaagster aangeboden om haar advocaat contact op te laten nemen om te praten over de mogelijkheden tot het doen van aangifte. S. verklaart dat hij sindsdien niets meer van klaagster of haar advocaat heeft gehoord (...)"

13. Verzoekster reageerde op 26 mei 2009 telefonisch op de reactie van de korpsbeheerder. Zij gaf aan dat het bewuste telefoongesprek na de grondverklaring van haar klacht erg kort was en dat er niets over het doen van aangifte is gezegd. Op het moment dat zij had aangegeven dat zij haar klacht aan de Nationale ombudsman wilde voorleggen was het gesprek direct afgelopen. Verzoekster vertelde dat zij nog drie keer telefonisch heeft geprobeerd om aangifte te doen en dat zij niet in persoon langs het politiebureau was geweest omdat zij ziek was. De betrokken politiefunctionaris L. was voor haar telefonisch onbereikbaar.

14. Naar aanleiding van de vraag van de Nationale ombudsman naar het beleid van de Amsterdamse politie met betrekking tot het opnemen van een aangifte met een bekende dader dan wel een aanwezige daderindicatie, valt de Nationale ombudsman nog het volgende in het bijzonder op aan het door een betrokken politiefunctionaris gegeven antwoord:

"...Een aangifte wordt, bij hoge uitzondering, geweigerd indien het bv. naar het inzicht van de politie geen strafbaar feit betreft of de zaak ten civiele moet worden verwezen. De reden die hier aan ten grondslag ligt, heeft natuurlijk te maken met het gegeven, dat de beschikbare tijd van de politie zo optimaal gebruikt dient te worden (opportuiniteitsbeginsel) en kan die keuze voor de betrokkene soms teleurstellend zijn.

Gelukkig verkeert ook de NOM (Nationale ombudsman; N.o.) wel eens in deze spagaatpositie. Zie:

de site van het Ministerie van BIZA: klachten over de politie

de site van de NOM: Politie moet aangifte opnemen dd 17 december 2005. ..."

De Nationale ombudsman zal hier in het kader van de beoordeling op terugkomen.

II. Beoordeling

15. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

16. Artikel 161 van het Wetboek van Strafvordering (Sv) geeft een ieder die kennis draagt van een strafbaar feit de bevoegdheid daarvan aangifte te doen (zie Achtergrond, onder 1.1.). Op grond van artikel 163 Sv zijn opsporingsambtenaren in beginsel verplicht om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen (zie Achtergrond, onder 1.2.). Deze plicht tot het opnemen van de aangifte staat los van de vraag of aan die aangifte verder vervolg zal worden gegeven. Twijfel bij de betrokken opsporingsambtenaar over de vraag of al dan niet sprake is van een strafbaar feit mag er niet aan in de weg staan, dat hij gevolg geeft aan zijn wettelijke plicht tot het opnemen van een aangifte. In het geval van dergelijke twijfel dient hij het over te laten aan de officier van justitie om ter zake een standpunt te bepalen en dat kenbaar te maken aan de persoon die aangifte deed. Pas dan staat voor betrokkene, in het geval van een besluit tot niet-vervolgning, de mogelijkheid open van beklag bij het gerechtshof, ingevolge artikel 12 Sv (zie Achtergrond, onder 1.3.).

17. Een uitzondering op de plicht om een aangifte op te nemen kan alleen worden aangenomen in het geval dat al op voorhand, zonder enig verder onderzoek, en zonder de minste twijfel, kan worden vastgesteld dat de gedraging of gebeurtenis die ter kennis van de politie wordt gebracht niet is te kwalificeren als een strafbaar feit. Wanneer de politie die opvatting heeft, behoort zij in beginsel de ruimte te hebben om daarvan blijk te geven. Te allen tijde moet zij echter voorkomen dat in zo'n geval haar opvatting de inzet wordt van een discussie met de persoon die aangifte wenst te doen. Dat is ook in het belang van de geloofwaardigheid van de politie.

18. Een soortgelijke overweging wordt ook gegeven door de Commissie voor de Politieklachten en de korpsbeheerder, die het advies van de commissie overneemt en de klacht met betrekking tot het niet opnemen van de aangifte gegrond verklaart. De betrokken politiefunctionarissen steken niet onder stoelen of banken dat zij het pertinent niet eens zijn met het oordeel van de korpsbeheerder. In het telefonische gesprek met verzoekster volgend op de gegrond verklaring van haar klacht wordt dan ook nogmaals getracht haar ervan te overtuigen dat het geen feit betreft waarvan de politie een aangifte op zou moeten nemen. De Nationale ombudsman is van oordeel dat dit getuigt van een

eigenzinnigheid die hier, op dit moment, van deze politiefunctionaris, absoluut ongepast is. Hoe kan van een burger worden verwacht worden dat hij het gezag van een politieambtenaar respecteert, als die politieambtenaar blijk geeft het gezag van zijn korpsbeheerder niet te respecteren? De politie had haar inspanningen moeten richten op het daadwerkelijk opnemen van de aangifte en niet op het voortzetten van de discussie met verzoekster. Ook het aanbod dat de advocaat van verzoekster met de politie contact op mocht nemen, zodat de politie in een gesprek met hem de discussie voort zou kunnen zetten treft was ongepast. Een burger heeft immers het recht aangifte te doen bij de politie zonder tussenkomst van een advocaat dan wel juridisch adviseur. Na al wat gespeeld heeft rond het al dan niet opnemen van deze aangifte is de Nationale ombudsman van oordeel dat niet verzoekster maar juist de politie zich had moeten inspannen om de aangifte van diefstal dan wel verduistering op papier te krijgen.

Nu de aangifte ook na de grondverklaring van haar klacht hierover door de korpsbeheerder nog steeds niet is opgenomen heeft de politie gehandeld in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

19. Verder wil de Nationale ombudsman hier nog ingaan op een drietal specifieke argumenten die door de politie worden aangevoerd voor de weigering om de aangifte op te nemen. Er wordt door de politie een drietal argumenten aangevoerd. Ten eerste zou het hier een civiel conflict betreffen tussen twee burgers en wordt er blijkbaar volgens de betrokken ambtenaren d s geen strafbaar feit gepleegd. De enkele stelling dat er sprake is van een civiel conflict brengt niet mee dat er geen sprake kan zijn van een strafbaar feit. Het is aan het openbaar ministerie en niet aan de politie om dit te beoordelen. Na het opnemen van de aangifte kunnen er ten aanzien van de wenselijkheid van het instellen van een verder opsporingsonderzoek beslissingen worden genomen. Indien het Openbaar Ministerie besluit om niet (verder) te vervolgen kan verzoeker daartegen beklag indienen bij het gerechtshof ingevolge artikel 12 Sv (zie Achtergrond onder 1.)

20. Ten tweede zou volgens de betrokken politiefunctionarissen met het opnemen van de aangifte met daderindicatie een zware procedure worden opgestart, waarbij de tegenpartij behoorlijk in zijn belangen kan worden geschaad (zelfs als deze onschuldig blijkt te zijn). De politie heeft hier een afweging gemaakt over de gevolgen voor de genoemde persoon, die volgens hen ingrijpend hadden kunnen zijn. Om die reden wilde de politie meer aanwijzingen van klaagster hebben, zoals een afsprakenlijst of contract met de verhuizer en heeft zij - nu klaagster zo'n contract niet heeft vooralsnog geen aangifte opgenomen.

De politieambtenaren hebben hiermee miskend dat het ook mogelijk is een aangifte op te nemen van een diefstal zonder daaraan direct een, door de aangever genoemde, verdachte te koppelen. Indien de situatie zich voordoet dat een politiefunctionaris op basis van de door een aangever aangeleverde informatie niet tot een eigen inschatting komt van

een redelijk vermoeden van schuld ten aanzien van de genoemde persoon, zal hij deze toch ook niet als verdachte hoeven aan te merken. Een zware procedure, met schadelijke gevolgen voor de mogelijke benadeelde, kan dan in eerste instantie voorkomen worden. De opgenomen aangifte kan worden voorgelegd aan de officier van justitie, die de beslissing zal nemen omtrent het verdere onderzoek en over de noodzaak om de genoemde persoon te horen als verdachte.

21. Tot slot wil de Nationale ombudsman ingaan op het genoemde argument dat de reden voor het niet opnemen van een aangifte te maken heeft met het gegeven, dat de beschikbare tijd van de politie optimaal gebruikt dient te worden (opportunitieitsbeginsel) en dat die keuze voor de betrokkene soms teleurstellend kan zijn. De Nationale ombudsman wil er in dit kader op wijzen dat het resultaat van de weigering de aangifte op te nemen is dat er nu vele uren zijn besteed aan de klachtafhandeling, door vele politiefunctionarissen in leidinggevende posities. Optimalisatie in de zin van tijdsbesteding is hier in ieder geval niet bereikt. De verwijzing naar het opportunitieitsbeginsel in combinatie met de weigering de aangifte op te nemen gaat naar het oordeel van de Nationale ombudsman niet op. Ter voorkoming van willekeur zullen eventuele opportunitieitsoverwegingen, dan wel door de politie dan wel door het openbaar ministerie, plaats dienen te vinden na het opnemen van de aangifte. Verwezen wordt naar de Aanwijzing voor de opsporing (2003A002) van het College van Procureurs-generaal (zie Achtergrond onder 2.).

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland te Amsterdam is gegrond, wegens schending van het vereiste van fair play.

Onderzoek

Op 28 november 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw A te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland te Amsterdam.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland (de burgemeester van Amsterdam), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland (de burgemeester van Amsterdam) verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland en verzoekster de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

In het kader van het onderzoek werd betrokkenen verzocht op de bevindingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van verzoekster gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen.

De politie gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

Verzoekschrift van mevrouw A. van 5 december 2008.

Verslag van de hoorzitting van de Commissie voor de Politieklachten.

Het door de politie opgemaakte klachtdossier, waaronder diverse e-mailberichten in het kader van de klachtafhandeling.

Het klachten retourformulier.

De reactie van de korpsbeheerder van 8 april 2009.

De telefonisch reactie van mevrouw A. op 26 april 2009.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering

1.1 Artikel 161

"Ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit is bevoegd daarvan aangifte of klachten te doen."

1.2 Artikel 163

"1. De aangifte van eenig strafbaar feit geschiedt mondeling of schriftelijk bij den bevoegden ambtenaar, hetzij door den aangever in persoon, hetzij door een ander, daartoe door hem van eene bijzondere schriftelijke volmacht voorzien.

2. De mondelinge aangifte wordt door den ambtenaar die haar ontvangt, in geschrifte gesteld en na voorlezing door hem met den aangever of diens gemachtigde ondertekend. Indien deze niet kan teekenen, wordt de reden van het beletsel vermeld.

3. De schriftelijke aangifte wordt door den aangever of diens gemachtigde ondertekend. Met een ondertekende aangifte wordt gelijkgesteld de aangifte die langs elektronische weg is gedaan, mits deze voldoet aan de bij of krachtens algemene maatregel van bestuur gestelde eisen. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen beperkingen worden aangebracht in de gevallen waarin aangifte langs elektronische weg kan worden gedaan.

4. De schriftelijke volmacht, of, zoo zij voor een notaris in minuut is verleden, een authentiek afschrift daarvan, wordt aan de akte gehecht.

5. Tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in de artikelen 160 en 161, zijn de opsporingsambtenaren, en tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in artikel 162, de daarbij genoemde ambtenaren verplicht.

6. Artikel 155 is van toepassing."

1.3. Artikel 12

"1. Wordt een strafbaar feit niet vervolgd of de vervolging niet voortgezet, dan kan de rechtstreeks belanghebbende daarover schriftelijk beklag doen bij het gerechtshof, binnen het rechtsgebied waarvan de beslissing tot niet vervolging of niet verdere vervolging is genomen. (...).

2."

2. Aanwijzing voor de opsporing (2003A002)

"...3. Informatieverschaffing

De burger kan het mogelijk oneens zijn met de beslissing om een strafbaar feit niet (verder) te onderzoeken nadat hij daarvan aangifte deed. Mede op verzoek van de Nationale Ombudsman, die met dit verschijnsel is geconfronteerd, wordt op deze plaats de te volgen procedure uiteengezet. Deze geldt alleen de zaken waarin formeel aangifte wordt gedaan, niet de kwesties die alleen 'gemeld' zijn bij de politie.

Situatie waarin de politie besloot geen (nader) opsporingsonderzoek in te stellen

1. Op verzoek van de aangever omtrent de stand van zaken in het opsporingsonderzoek informeert de politie hem of haar. Indien dat onderzoek niet heeft plaatsgevonden of niet wordt doorgezet, geeft de politie daarbij aan dat de aangever, voor het geval hij het daarmee niet eens is, zich kan wenden tot het Openbaar Ministerie. Zo de aangever aangeeft daartoe te willen overgaan, bevestigt de politie schriftelijk wat omtrent het

opsporingsonderzoek is besloten.

2. Als de aangever zich vervolgens inderdaad wendt tot het OM, beoordeelt de officier van justitie de beslissing van de politie op basis van de in deze aanwijzing gegeven criteria. Indien de officier van justitie oordeelt dat deze beslissing daarmee niet spoort, geeft de officier van justitie de politie opdracht om (indien nog mogelijk) het opsporingsonderzoek weer op te vatten (zo nodig als een formele bijzondere aanwijzing). In dat geval informeert de politie de aangever over de voortgang.

3. Indien de officier van justitie van oordeel is dat de politie haar beslissing op juiste gronden nam, informeert hij de aangever hierover en wijst de aangever op de mogelijkheid van beklag bij het gerechtshof op grond van artikel 12 WvSv. De officier van justitie legt zijn oordeel vast in het dossier.

Situatie waarin de officier van justitie besloot geen (nader) opsporingsonderzoek in te stellen (zie eerder in deze aanwijzing):

De officier van justitie informeert de aangever, of andere direct belanghebbende, dat de zaak niet (verder) zal worden onderzocht. Hij wijst de aangever op de mogelijkheid van beklag bij het gerechtshof op grond van artikel 12 WvSv. ..."